

[Finansministeren.]

venter så længe med at spekulere over disse ting. Jeg beder derfor om, at man ikke giver offentligheden et forkert billede af, hvad der sker ved den forholdsvis sene fremsættelse af lovforslagene. Man skal passe på, at man ikke opmuntrer en letkøbt agitation i pressen om dette spørgsmål.

Må jeg om det konkrete tilfælde oplyse, at lovforslagene blev fremsat i det høje ting den 19. marts, det vil sige 12—13 dage før de skulle træde i kraft. Af grunde, som ikke kunne tilregnes mig, og for hvilke jeg heller ikke ser mig i stand til at give nogen anden skylden, viste det sig umuligt at få dem til behandling fredag den 21. marts, således som jeg havde ventet. Derfor er behandlingen kommet på et senere tidspunkt, end regeringen havde regnet med, og derfor er der blevet mindre tid, end vi havde beregnet.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen, men blot understrege, at lædervarebranchens problemer hænger nøje sammen med de højere hudepriser, som utvivlsomt betyder meget mere i denne sag end den forholdsvis beskedne afgift; det vil det ærede medlem også kunne få bekræftet, hvis han taler med repræsentanter for lædervarebranchen; jeg tillader mig at gætte på, at han har fået det bekræftet i udvalget, selvom jeg ikke har været tilstede ved dets forhandling. Derfor er det forkert, hvis man giver offentligheden det indtryk, at de problemer, der eksisterer i lædervarebranchen for tiden, hovedsagelig skyldes denne afgift.

Hvad angår radiobranschen, skal jeg blot oplyse, at fra november 1950 til oktober 1951 er der i hele Danmark ialt blevet lukket 8 radiohandler ved toldvæsenets foranstaltning som følge af, at de ikke har betalt deres afgift; deraf er de 3 åbnet igen. Der er vistnok lukket 2—3 andre virksomheder af andre grunde. Jeg finder anledning til at tilføje, for at billedet ikke skal være falsk, at i tiden fra 1. maj 1951 til 31. oktober 1951, det sidste halvår, som jeg har opgørelse for, er antallet af radiodetailforretningerne i Københavns tolddistrikt blevet forøget fra 577 til 589. Det tyder ikke på, at afgiften betyder, at radiobranschen befinder sig under likvidation.

Aage Fogh: Jeg bemærkede, at den højtærede finansminister ikke gav noget tilsagn om, at der skulle levnes rigsdagen mere tid til behandling, når lovforslag af denne art kommer til behandling næste gang, men

tværtimod forsøgte på at give en forklaring og en undskyldning for, at vi denne gang ikke har haft mere tid, end tilfældet er. Jeg må deroverfor sige, at jeg personlig — det gælder ikke mit parti, vi har ikke drøftet det i partiet — ønsker ikke een gang til at stemme for et lovforslag, der har fået en så urimelig behandling, som tilfældet er her. Det kan ikke være anstændigt overfor landets erhvervsdrivende, at man indbyder hele samlingen til samme klokkeslæt uden at tage noget som helst hensyn til, hvad de har at fremføre. Det kan ikke benægtes, at i en lang række tilfælde havde de anker at fremsætte, som det var rimeligt at tage hensyn til, og det skete ikke. Det kan heller ikke benægtes, at vi ikke havde nogen som helst mulighed for at indhente de oplysninger, som vi behøvede for at kunne bedømme, hvordan lovforslagene virker. Jeg stillede et par konkrete spørgsmål — jeg kan gentage det her — for at få at vide, hvad de og de ting havde givet i afgift. Det var ikke muligt at få tid til at få det frem. Højtærede minister, på det grundlag finder jeg ikke man fortsat kan lovgive. Så må det vise sig, om vi næste gang kan få lovforslagene fremsat på et så tidligt tidspunkt, at vi har en rimelig tid både til at indhente oplysninger og til at bedømme, hvilke ændringer der bør foretages. Når den højtærede minister takker udvalget for vel udført arbejde, var det vel rigtigere at ændre det til at takke udvalget, fordi det ikke har foretaget sig noget, for det er i alt fald det, der er tilfældet i denne sag.

Tholstrup: Jeg takker for den højtærede ministers principielle tilslutning til ideen i mit ændringsforslag, men jeg beklager, at det ikke kan få virkning allerede i det foreliggende konkrete tilfælde, idet der her er en særlig grund. De 13 eller 17 mill. kr., der er tale om, kommer ind som en indtægt ovenpå de ca. 300 mill. kr., der er kommet ind i forvejen til vejfonden, og da man ved, at ikke engang halvdelen af dette beløb vil blive brugt, må det stå klart for enhver, at de 17 mill. kr. vil der heller ikke blive brug for til vejformål. Det er derfor, jeg karakteriserede § 3 som falsk i sit indhold, og for at bøde på denne falskhed stillede jeg mit ændringsforslag.

Den højtærede minister spurgte, hvem der skulle tage sig af køb og salg af disse obligationer eller aktier, eller hvad man nu ville købe. Det må være vejfondens bestyrelse; om det er vejdirektoratet eller det bliver finansministeren, ved jeg ikke, men det fandt man vel ud af. Man må selvfølgelig købe disse papirer, når der er overskud, når der